

under Forundersøgelsen, eller efter at Tiltale er rejst.

§ 30.

Som alt tidligere nævnt, er den Beføjelse til at paatale for Undersøgelsesretten, der efter denne Paragraf er henlagt til Politimesteren, ikke nogen selvstændig Paataleret. Dels er Overanklageren (jfr. § 201, sammenholdt med § 188) berettiget til, naar som helst han finder særlig Grund dertil, at træde i Politimesterens Sted, dels staar Politimesteren i denne sin Virksomhed under Overanklagerens Tilsyn og maa efterkomme de Ordre, denne maatte finde Anledning til at give ham (jfr. dog de noget særlige Regler for Kjøbenhavn § 188, 2det Stk.). Reglen i Slutningen af Paragrafen om Politimesterens Mangel paa Beføjelse til i Overanklagersager (o: alle Sager, der ikke ere Politisager eller henhøre under privat Paatale) paa egen Haand at frafalde Tiltale, er en simpel Konsekvens af den omtalte Afhængighed.

Politisager kunne kun forfølges af Overanklageren efter Reglerne i § 31, sidste Stk.

§ 31.

At Smaasager maa nøjes med en i Forhold til, hvad der finder Sted ved andre og vigtigere Sager, summarisk Behandling, er en lige saa naturlig som almen anerkendt Sætning. Ved Bestemmelsen af, hvilke Sager der skal henføres til disse saakaldte „offentlige Politisager“, vil der imidlertid være Grund til at lade den hidtil gældende Afgrænsning, der har udviklet sig rent lejlighedsvis i Tidernes Løb, og derfor lider af megen Uensartethed og Vilkaarlighed, blive afløst af en Ordning med simple og klarere Linier, og Udkastet har da i Lighed med det tidligere Forslag ment, at den almindelige Grænse passende kunde drages saaledes, at Underretssager, for hvilke Straffen ikke kan overstige Formuestraf (o: Bøder eller Konfiskation), simpelt Fængsel, Tvangsarbejde, Ris eller Forbød af en Næringsret, erklæres for Politisager, dog at der herfra gøres enkelte Undtagelser i begge Retninger. *Paa den ene Side* bør nemlig hverken Embedsforbrydelser, der som saadanne have en ganske særlig Betydning for Staten, eller Duelforbrydelser, hvis ejendommeligt milde Behandling skyldes særlige traditionelle Forestillinger, og ikke hidrører fra, at Duel skulde være at betragte som en blot og bar Ordenskrænkelser, behandles politismæssig. De Bestemmelser i Straffe-

lovens 13de og 19de Kapitel, der ikke hjemle højere Straf end simpelt Fængsel, maa derfor udtrykkelig undtages fra Politisagerens Kreds. *Paa den anden Side* findes der en Række straffbare Handlinger, saavel i som uden for Straffeloven, som vel ere satte under en Strafferamme, der kan naa op til Fængsel paa Vand og Brød, men som dog i deres Væsen kun ere Politiforseelser, for hvilke den normale Straf i Reglen ligger lavere. Disse Tilfælde, der for største Del allerede nu behandles som offentlige Politisager, ere gennem Opregningen i Nr. 2 henlagte til de offentlige Politisagerens Kreds.

Med Hensyn til Paragrafens sidste Stykke bemærkes:

En Politisag maa, hvor den forfølges i Forening med en Overanklagersag, selvfølgelig forfølges af samme Myndighed, som denne sidste. Derhos kan der ogsaa uden for dette Tilfælde tænkes Politisager af saadan Beskaffenhed, at det er rimeligst, at Overanklageren i dem varetager Anklagens Interesse under Domsforhandlingen, og, for saa vidt Politimesteren og Overanklageren ere enige herom, ses der ingen Grund for Loven til at hindre saadan Ordning.

§ 32.

Bestemmelsen i Nr. 1 om Justitsministeriets Befaling som nødvendig Betingelse for Paatale af Embedsforbrydelser, findes ikke i den gældende Ret, men er optaget i Overensstemmelse med det tidligere Forslag (jfr. dettes § 36 Nr. 1). — Bestemmelsen i Nr. 2 er, som det ses, kun en Henvisning til den alt gældende Ret, hvorimod det tidligere Forslags § 36 Nr. 2 krævede Opfordring af vedkommende særlige Myndighed overalt, hvor „Handlingen var en Overtrædelse af Love, hvis Efterlevelse det nærmest paahviler en saadan at vaage over“. Denne vidtrækkende og temmelig vage Regel er ikke her genoptagen, da den maatte befrygtes at ville forvolde en hel Del Tvivl, Besvær og Forhaling og eventuelt at ville svække Retshaandhævelsens Energi. — Bestemmelsen i Nr. 3, 2det Punktum, findes ikke i den gældende Ret; den søger at afværge en Uretfærdighed og Vilkaarlighed, der ellers let kan blive Følgen af den Indflydelse, der er tillagt den privates Begæring.

Den Tilbagebetaling af den privates Begæring, der omtales i Paragrafens næstsidste Punktum, maa, for at være bindende, foreligge ubetinget, og ikke være indskrænket til en enkelt af flere medskyldige.